

DALMAI ROZI

Torkolat

az ablaküveg úgy tükrözi a várost
ahogy az idő múlását egy számlap és két mutató
a tollakból lassan elfogy a tinta
és a régen született gyermekek felnőttként halnak meg
itt hagyják a génjeiket
végrendeletekben a hagyatékot
hogyan tárgyalhassunk róla vagy kukák tetejére tessük
mérőföldkőnek egy panel tövében

jelzi az utat a folytonos mozgás statikusságához
ahogy a folyók áramlása hullámokká törik
egy idegen tenger partján

a torkolatban a halántékom a kulcsfontomhoz ér

a hozzám vezető úton
néha a vállamon alszol

Horokaleidoszkóp

összeállt két csillagkép
a te holdad eltakarta az én napom
a horoszkóp is megmondta
ilyenkor a csalódásba kicsit bele kell halni
főleg ha már közhelyes
alkoholról és dohányzásról írni
de az égbolt örök
ha tej helyett a magányom borítom rá útnak
talán még kozmikus is lehet
én mást úgy sem tudok csak
vörösbort itatni fehér abroszokkal
de már nem mondanék nemet